

Arrest

nr. 167 070 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat R. DANEELS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2015 en heeft een asielaanvraag ingediend op 20 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 12 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 11 januari 2016.

1.3. Op 25 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiiitische moslima en groeide op in de hoofdstad Bagdad. In 2006 verhuisde u naar Tikrit met uw gezin en u keerde in juli 2014 terug naar Bagdad. U vestigde zich met uw gezin in de wijk Ur. Net voor uw vertrek uit Irak woonde u een tiental dagen in de wijk al-Sinaa. U bent weduwe, hebt twee minderjarige kinderen, uw overleden man was taxichauffeur en u was huisvrouw.

Op 18 augustus 2003 huwde u met een soennitische man. Initieel had u geen problemen omwille van uw gemengd huwelijk, maar in de loop van 2008 begon uw broer Fadil moeilijkheden te veroorzaken. U verklaarde dat uw broer extreme ideeën had, dat hij strikt was in zijn sektarische overtuigingen en dat hij lid was van de sjiiitische militie Asaib Ahl al-Haq. Hij deed moeilijk tegen u wanneer u uw ouders bezocht, wou u niet binnen laten en wou dat u uw man en kinderen verliet. Na het overlijden van uw vader, op 1 juni 2010, werden de problemen met uw broer erger. Gezien u verder enkel zussen hebt, werd uw broer namelijk het gezinshoofd. U besloot niet meer op bezoek te gaan bij uw familie en geen contact meer te hebben met hen. Uw broer hield echter niet op en jullie kregen een heleboel dreigberichten per gsm. Naar aanleiding van de inval van IS/ISIL/ISIS in Tikrit, besloten jullie in juli 2014 Tikrit te verlaten en terug te keren naar Bagdad. Jullie waren voorzichtig en uw man ging enkel naar buiten om te werken en bleef de rest van de tijd thuis bij u en de kinderen. Uw man werd nog steeds bedreigd door uw broer.

Op 15 april 2015 vertrok uw man in de voormiddag om te gaan werken. Toen hij niet op het normale tijdstip thuis kwam, werd u ongerust. U ging uw oudste zoon ophalen op school, wat uw man normaalgezien deed, en probeerde vervolgens uw man te bereiken, wat u niet lukte. Diezelfde dag, 's avonds laat, ging u raad vragen bij uw burens. Ze zeiden u rustig te blijven en nog even af te wachten. De volgende ochtend was uw man nog niet thuis gekomen en vroeg u uw burens om mee te gaan naar het politiekantoor. Daar zeiden ze u dat u vierentwintig uur moest wachten om een verdwijning te kunnen aangeven. Uw verklaring werd genoteerd. In de namiddag werd u opgebeld door een officier van de politie. U moest naar het ziekenhuis gaan om het lichaam van uw echtgenoot te identificeren. Uw echtgenoot bleek vermoord te zijn. U belde uw schoonfamilie, die ter plaatse kwam. Uw schoonvader zorgde voor de formaliteiten. U diende als weduwe, een periode van vier maanden en tien dagen 'iddah' te respecteren. U moest thuis blijven en mocht enkel in uiterste nood uw woning verlaten. In mei 2015 ging u langs op het politiekantoor, omdat u schrik had. Daar merkte u dat de politie niets voor u kon doen, maar er werd u wel aangeraden te verhuizen. Twintig dagen voor u Irak verliet kwam uw schoonmoeder langs. Ze wou uw kinderen bij u weghalen. U besloot Irak te verlaten. U verkocht uw inboedel en verhuisde naar de wijk al-Sinaa in Bagdad. Van daaruit regelde u uw vertrek. Op 3 augustus 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht naar Erbil, van daaruit stak u de grens over met Turkije. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk. U bereikte op 20 augustus 2015 België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgegeven op 25 mei 2006, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgegeven op 16 december 2013, uw originele voedselrantsoenkaart, afgegeven op 13 oktober 2013, de originele kieskaart van uw echtgenoot, en de originele identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en geboortebewijzen van uw beide kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak bent ontvlucht na de moord op uw man, omdat u uw broer Fadil vreesde, die uw zonen zou kunnen viseren, omdat zij soenniet zijn en omdat u uw schoonfamilie vreesde die uw kinderen bij u wilde weghalen. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral legde u geen enkel document voor dat het overlijden van uw echtgenoot kan staven, noch gaf u een bevredigende verklaring voor het ontbreken van deze stavingstukken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u enerzijds dat u uw persoonlijke documenten achterliet in Turkije, omdat u gehoord had dat sommige documenten gestolen worden en dat smokkelaars kunnen vragen om documenten in zee te gooien als het gewicht in de boot te groot is. U vond het beter om alle documenten in Turkije te laten, omdat u schrik had ze te verliezen onderweg (DVZ, verklaring van de asielzoeker, 14 oktober 2015, pg 11). Anderzijds stelde u niets bij te hebben, maar uw familie gevraagd te hebben om originele documenten of kopies op te sturen (DVZ, pg 10). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u wel persoonlijke documenten had meegenomen bij de reis over zee naar Griekenland, waaronder uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, die u voorlegde tijdens het gehoor.

Hiermee geconfronteerd zei u dat uw verklaring bij DVZ enkel ging over uw paspoort en dat u zei dat uw paspoort in Turkije gebleven was (CGVS pg 7). Nochtans verklaarde u bij punt 25 (reden voor het

ontbreken van andere persoonlijke documenten) dat alle documenten in Turkije gebleven waren (DVZ, pg 11). Uw uitleg vormt dan ook geen verklaring voor deze ongerijmdheid. Toen u op het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gevraagd werd of u een overlijdensakte van uw vermoorde man kon voorleggen, zei u dat u geen overlijdensakte had en dat de overlijdensakte vernietigd was op zee samen met andere papieren (CGVS, pg 9). Toen u gevraagd werd waarom u uw andere documenten wel kon voorleggen tijdens het gehoor, antwoordde u dat uw andere documenten in een 'ballon' gestopt waren toen u de reis over zee ondernam, dat u veel documenten bij had en dat niet alles in de ballon kon. U verklaarde dat u de overlijdensakte en uw huwelijksakte in een tas stak, die u kwijt raakte op zee (CGVS, pg 10). Het lijkt niet aannemelijk dat u een document dat een zeer belangrijk bewijsstuk vormt in het kader van uw vluchtrelaas, gewoon in een tas stak bij uw kleren, terwijl u bijvoorbeeld de kieskaart van uw echtgenoot, toch een minder cruciaal document, wel selecteerde om in de 'ballon' mee te nemen. Hetzelfde geldt overigens voor de kopie van de verklaringen die u na de verdwijning van uw man bij de politie zou hebben afgelegd, eveneens een cruciaal bewijsstuk van uw asielrelaas (CGVS, p. 17). Uw tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen over uw persoonlijke documenten en met name de overlijdensakte van uw echtgenoot doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Het feit dat u geen overlijdensakte voorlegde en geen aannemelijke verklaring gaf voor het ontbreken van dit document, doet vermoeden dat uw echtgenoot hetzij niet overleden is, hetzij niet overleden is in de omstandigheden die u aanhaalde.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw verhuizing na het overlijden van uw man. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u besloot van adres te veranderen nadat uw schoonmoeder was langs gekomen om uw kinderen op te eisen (CGVS pg 23). U situeerde dit bezoek van uw schoonmoeder in juli 2015, namelijk twintig dagen voor uw vertrek uit Irak (CGVS pg 20). Uw verhuizing vond volgens uw verklaringen plaats tien dagen voor u Irak verliet (CGVS pg 23). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat u een maand na het overlijden van uw echtgenoot, namelijk in mei 2015 verhuisde (DVZ, pg 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, had u geen verklaring en zei u enkel dat ze u misschien verkeerd begrepen hebben. U maakte nochtans geen melding van problemen die u eventueel gehad zou hebben tijdens het interview bij de DVZ (CGVS pg 2). Het gaat bijgevolg niet op om het louter op een misverstand te houden, zeker omdat u verklaarde dat u verhuisde een maand na het overlijden van uw man, dat u op 15 april 2015 situeerde, en dat u verhuisde in mei 2015, waardoor ze u dan al twee keer verkeerd zouden moeten begrepen hebben bij de DVZ. Deze vaststelling ondermijnt verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Voorts was het opvallend dat u niet spontaan vermeldde dat u een maand na het overlijden van uw echtgenoot naar de politie ging (CGVS pg 13), terwijl u dit bij de DVZ wel deed (Vragenlijst CGVS, punt 5). Toen u nogmaals de kans geboden werd hierover te vertellen, zei u dat u niets meer gedaan had nadat uw man overleden was behalve verhuizen (CGVS pg 22). Toen vervolgens opgeworpen werd dat u bij de DVZ iets anders gezegd had, zei u dan uiteindelijk dat u bij de politie geweest was en dat ze u aanraadden van adres te veranderen (CGVS pg 22). Uw verklaring voor het feit dat u dit vergat te vermelden was dat u niet naar de politie ging om een klacht in te dienen, maar enkel om advies te vragen. Dit verklaart echter niet waarom u dit tijdens het gehoor niet spontaan vermeldde, terwijl u dat bij de DVZ wel gedaan had. Er werd u immers niet gevraagd of u een klacht had ingediend, maar wel of u nog zaken gedaan had na het overlijden van uw man, behalve verhuizen (CGVS pg 22).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u een gebrek aan interesse vertoonde in de verdere evolutie van uw problemen, wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U heeft niet geïnformeerd naar het onderzoek dat gevoerd werd naar aanleiding van het overlijden van uw echtgenoot (CGVS pg 19). U had dan ook enkel vermoedens dat uw broer de dader was van de moord op uw echtgenoot (CGVS pg 20). Indien uw echtgenoot werkelijk vermoord zou zijn door uw broer, mag toch van u verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om informatie over de evolutie van het onderzoek naar de dader van de moord te verkrijgen. U verklaarde weliswaar dat u met niemand in Irak nog contact had (CGVS pg 5), maar deze verklaring valt niet te rijmen met uw verklaringen op de DVZ dat u uw familie gevraagd had om originele documenten of kopieën op te sturen (DVZ pg 10 punt 23). Uw verklaring dat u met werkelijk niemand nog contact had in Irak (CGVS pg 5) lijkt dan ook weinig plausibel.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het overlijden van uw echtgenoot en de ontwikkelingen na zijn overlijden, die u tot uw vlucht uit Irak noopten. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de

bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw originele identiteitskaart, afgegeven op 25 mei 2006, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgegeven op 16 december 2013, uw originele voedselrantsoenkaart, afgegeven op 13 oktober 2013, de originele kieskaart van uw echtgenoot, en de originele identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en geboortebewijzen van uw beide kinderen, bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en afkomst uit Bagdad, die hier niet ter discussie staan. Deze documenten wijzigen de vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegt roept vragen op. U verklaarde dat u uw paspoort in Turkije achterliet bij een goede vriendin, die u niet meer zou kunnen contacteren omdat uw gsm gestolen werd en u haar telefoonnummer niet meer heeft (CGVS pg 9, DVZ, p. 11, vraag 24). Het is niet geloofwaardig dat u deze vriendin op geen enkele andere manier zou kunnen contacteren en u het er zomaar zou bij laten, gelet op het belang van een internationaal paspoort. Dit doet vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt en dat u informatie wil verbergen voor het CGVS. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster heeft twee aanvullende nota's ingediend en licht ter terechtzitting toe dat zij in Irak, in tegenstelling tot wat zij tijdens het gehoor stelde, gewerkt heeft als politieagente. Ter ondersteuning toont zij een originele politiebadge. Verzoekster heeft tevens een overlijdensakte en een medisch document ingediend van het overlijden van haar echtgenoot. Tot slot stelt verzoekster dat zij thans zwanger is van een Iraakse man uit het asielcentrum.

2.2. Verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat vele elementen die verzoekster thans aanhaalt nader moeten onderzocht worden en verzoekster daarover moet ondervraagd worden.

2.3. Gelet op de aard van de door verzoekster aangehaalde nieuwe elementen, stelt verwerende partij terecht dat verder onderzoek nodig is en verzoekster daarover moet ondervraagd worden.

Artikel 39/2 luidt als volgt:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door

de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.(...)”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS